Napsal uživatel Tomáš Pohl
Úterý, 27 Listopad 2012 00:24

(reportáž z podzimního setkání členů Jonáš klubu) Salesiánské divadlo patřilo 10. listopadu 2012 tradičně setkání členů **Jonáš klubu**. Tradičním byl i moderátor Milan Zeibert, učitel z Třebíče, který to měl, podle mého názoru, ze všech osob stojících ten den na jevišti do Prahy nejdál. Moderátor na začátku řekl, že podzimní setkání nezahájí, jak to téměř vždy bývá, mladá kapela či mladý sólista, ale kapela o něco starší. Tradici ten den porušila kapela
George & Beatovens
se zpěvákem
Karlem Kahovcem
. Karel Kahovec sice slavil 8. listopadu své 66. narozeniny, ale většina diváků, včetně mě, jej pamatuje jako začínající bigbítovou hvězdu. Karel Kahovec prošel řadou bigbítových kapel šedesátých let minulého století, hrál i v téměř zapomenuté kapele Hell´s Devills, hrál s legendárními Matadory, z Matadorů přešel do Flamenga, kde napsal snad své nejslavnější a nejznámější písně a poté hrál i v další legendě, kapele George & Beatovens, založené další bigbítovou legendou Petrem Novákem. Po roce 1968 změnil Karel Kahovec „barvy“, protože zásahem sovětských tanků bigbít v podobě šedesátých let prakticky přestal existovat, a stal se členem Country beatu Jiřího Brabce. Později pověsil kytaru na hřebík a taxikařil, ale po roce 1989 jsem Karla k mé radosti viděl a slyšel na TV obrazovce spolu s dalšími legendami. S „oprášenou“ kytarou Karel Kahovec i po smrti Petra Nováka dál hraje pod původním názvem kapely, které dal při jejím založení jméno patnáctiletý bubeník Jiří George Jirásek. Kapela hraje v klasickém beatlesovském obsazení: sólová kytara Stanislav Staněk, basová kytara Karel Novák, bicí Petr Eichler a doprovodná kytara a sólový zpěv Karel Kahovec. Ten večer zněl v podstatě průřez hudebním životem zpěváka, když vedle jeho nejslavnějších písní jako
Poprava blond holky
, zněly i nesmrtelné skladby Petra Nováka
Povídej
,
Já budu chodit po špičkách
, nebo
Hvězdičko blýskavá
. Z éry Matadorů zazněla dnes již méně známá, ale stále dobrá píseň
Snad jednou ti dám
, autorů Oty Bezloji a Pavla Vrby. Diváci si s kapelou zazpívali i refrén k písni
To se budem príma mít
a nechyběla ani
Modřínů háj
(
Whispering Pines
), obě ze slavné éry Country beatu. Na závěr vystoupení byli diváci pozváni na křest nové desky, na níž budou samé písně z éry rock and rollu. Součástí každého setkání je i mluvené slovo v podobě zajímavého rozhovoru. K prvnímu rozhovoru pozval redaktor Divadelních novin Jan Kerbr herce
Rostislava Nováka
. Rostislav Novák patří k těm, kteří nedělají tradiční divadlo, ale dělají divadlo velmi dobré a zajímavé. V roce 2009 byla založena obecně prospěšná společnost
Cirkus La Putyka

, která pořádá představení s prvky akrobacie, tance a sportovních výkonů. Rostislav Novák je potomkem slavného loutkáře Matěje Kopeckého, a to již v osmé generaci. Byl již několikrát za svou divadelní činnost oceněn. Je paradoxní, že taková osobnost, jakou je bezesporu Rostislav Novák, a to nejen u nás, ale i ve světě, prošla podle jeho vyprávění pověstnou Zlatou kapličkou v jediné epizodní roli, prakticky bez textu. Nějak si neumíme vážit talentovaných lidí a do popředí se derou egoisté s lokty či naprosté lidské nuly, živené skandály. Třetím účinkujícím před první přestávkou byla kapela, či spíše dvojice s názvem

Disneyband

z Liberce. Protože Disneyband sleduji prakticky od jeho založení v roce 2000, byl jsem zvědav na reakci publika. Jako vždy se ukázalo, že přátelé divadla Semafor přijmou vřele každý mladý talent. Takovým talentem je Martin Kadlec, autor hudby a vynikajících textů, kytarista a zpěvák v jedné osobě. Po jeho boku stála na jevišti vždy nějaká dívka. Ten večer to byla v historii uskupení v pořadí čtvrtá - Anička Drábková. Aničku jsem několikrát viděl s bratrem Honzou ve finále festivalu Folkový kvítek a vždy mě svým výkonem zaujala. Martin si přizval ke spolupráci baskytaristu Marka Štulíra, jehož mateřskou kapelou je liberecký Jarret, vedený Martinovým bratrem Michalem. Jarret bych všem Jonášům přál vidět a slyšet. Písně Martina Kadlece nejsou jednoduché, jaké bychom si mohli broukat při žehlení prádla. Mají hloubku a nutí k přemýšlení a vyžadují i dobrý pěvecký projev. To vše Disneyband divákům v plné míře prokázal. Po přestávce vystoupila

Jitka Molavcová

s Dárkem pro Jonáše. Zazpívala a zavzpomínala na své hudební lásky. Vedle

C. a k. polního maršálka

Vlasty Buriana zněl i

Pokrok

Járy Kohouta. Pamatuji si, že tuhle píseň jsem prvně slyšel v téměř zapomenutém českém filmu z poloviny šedesátých let minulého století s názvem

Zpívali jsme Arizonu

, v němž hrál například i mladý Jiří Stivín. Talent Jitky Molavcové v „one woman“ show dokáže přikovat diváky k sedadlům na hodně dlouhou dobu, takže její vystoupení se zdálo krátké. Jan Kerbr si jako druhého muže pozval k rozhovoru

Petra Bruknera

z Divadla Járy Cimrmana. Od šedesátých let minulého století je jedním z fenoménů našich jevišť i filmů účinkování „neherců“. V kterém díle světové kinematografie spatříte obdobu pana Šebánka nebo paní Ježkové? Divadlo Járy Cimrmana bylo a je plné neherců. Jenže tito neherci hrají jako z partesů a ruka pánů Svěráka a Smoljaka je znát i z hereckých výkonů. Přiznám se, že miluji herce nabité inteligencí, geniálně hrající osoby, kterým nelze říci jinak než trouba. U pana Bruknera vše o jeho povaze říkají jeho oči. Petr Brukner mimo jiné hovořil o tom, že do jeho dvorní role asistenta Hlaváčka jsou obsazovány mladé síly, jmenovitě synové pánů Kotka a Čepelky - Vojta a Josef. Pan Brukner ale tuto roli hraje stále, jen na otázku kolik mu je let odpovídá „ dvacet jedna - pryč“. Panu Bruckerovi lze jeho sedmdesátku věřit jen stěží. Poslední třetinu zahájil křest desky

…tak ti hlásím

, s dosud nevydanými nahrávkami hlasů Voskovce a Wericha. Desku vydal Radioservis a hlavní zásluhu na jejím vydání má redaktor Rádia Leonardo, pan Robert Tamchyna. Deska nemohla být pokřtěna nikým jiným než Jitkou Molavcovou a panem Suchým. Předtím, než oba jmenovaní tradičně zakončili podzimní setkání, zazpíval a na piano zahrál

Václav Kopta
několik svých písní z repertoáru jeho hanspaulské kapely
Wooden Shoes
. Druhou účinkující byla
Karolína Gudasová
, která „zavzpomínala“ na představení nové hry Laura a Oliver: reality show, hrané v Semaforu den před setkáním a přidala i nádherně zazpívanou
Mon Dieu
z repertoáru Edith Paif. Karolína se narodila v roce 1992, kdy její tatínek Leo Gudas, obránce národního hokejového mužstva, převzal na zimní olympiádě v Albertville bronzovou medaili. Shodou okolností začal hrát Leo Gudas hokej v Liberci a za stejný klub hrál první hokejovou ligu i Martin Kadlec z Disneylandu, který musel Milanu Zeibertovi vysvětlit, kdo jsou Bílí tygři z Liberce. Nakonec jako vždy bylo setkání zakončeno Jitkou Molavcovou a Jiřím Suchým, kdy většina písní byla z včerejšího představení Laura a Oliver. Tradičním punčovým dortem pro pana Suchého, které si podle jeho slov schovává a má jich již čtrnáct, skončil jako vždy dramaturgicky vynikající podzimní sraz Jonášů a nashledanou na jarním setkání dne 16. března 2013.